

vi beklage os ikke derover — som lige overfor ingen anden. Jeg har nemlig den Opfattelse af Finantsudvalget, at det i alle konstitutionelle Stater er en Institution, som har en vis Betydning (Suel: Politisk!) Sa, en politisk, finantsiel Betydning, og at det ligesom er det folkevalgte Kammeres Haand i finantsielle og politiske Sager, men denne Betydning faar Finantsudvalget ikke, undtagen, naar det arbejder som saadant uden særegne ydre og fremmede Indflydelser, idet det hælder sig en Mening selv, fremstiller den for Thinget og lader Thinget hømme imellem de forskjellige Partier, hvorpaa dette gaar videre paa den almindelige, i Grundloven anviste, Vej. Jeg har faaet den Opfattelse, at man i Nar, her som paa flere andre Punkter, er gaaet en ganske usædvanlig Vej og derved har forstyrret det Indtryk, som Finantsudvalget som saadant burde gjøre. Der er ført Forhandlinger — det have vi ogsaa læst i Blade, som have været vel underrettede — udenfor Udvalget, saaledes at de Uindvielte ikke vidste Noget om Maaden og Indholdet, og de skulle være førte i fuld Overensstemmelse med Regjeringen — som man har sagt: „i loyal Overensstemmelse med Regjeringen“ — og med det andet Thing. Er det den Maade, vi bruge at forhandle med Regjeringen paa? Nei, vi pleie at søge vore Oplysninger, vi udtale vore Meninger, konferere med Regjeringen, forelægge Resultatet for Thinget, og paa denne Maade forhandler man under almindelige konstitutionelle Forhold efter den Anvisning, Forretningsordenen og Grundloven give. Naar den ærede Ordfører derfor talte om, at naar vi ikke kom her for at forhandle, vidste han ikke, hvorfor vi vare her, saa siger jeg, at Grundloven og Forretningsordenen anvise Forhandlingsmaaden, og jeg tror derfor, at den ærede Ordfører havde gjort klogere i at lade dette lille, uskyldige Punktum staa urørt end at foranledige Udtalelser fra min Side derom. Nu siger den ærede Ordfører, at det at nedsætte Underudvalg og deslige er Noget, som vi ofte gjøre, og jeg vil dertil svare, at det er rigtigt, vi nedsætte Underudvalg om almindelige, praktiske Ting, om et Havneanlæg, en større Bygning eller om Anstiftelsen af Dette eller Hint; hvor der ikke er noget politisk Stridsspørgsmaal, men hvor der skal trænges ind i Detailler, nedsættes et Underudvalg, og det er jo praktisk, men det var der slet ikke Spørgsmaal om her. I Fællesudvalget i Fjor nedsatte vi et Underudvalg, fra hvis Forhandlinger Disjentspunkterne vare undtagne; thi det samlede Kredivemandsubvalg havde sin særlige Opmærksomhed henvendt paa de enkelte Hovedpunkter, medens der desforuden var et Hundrede Punkter imellem Thingene. Thingene komme jo ikke til at forhandle direkte, men kun ved at træffe hinanden i Fællesudvalget, og da de 12 Underudvalgsmedlemmer vare fra begge Sider og navnlig hørte til dem, der havde været med til at forme disse Spørgsmaal og kunde forklare dem for hinanden, saa var det me-

get naturligt, at de traf sammen i et Underudvalg. De forhandlede imidlertid ikke om de egentlige Stridsspørgsmaal, men om underordnede Punkter, og det var saameget mere naturligt, som det viste sig, hvad der altid har vist sig i Forhandlingerne mellem Thingene, at der baade i den skriftlige og den mundtlige Debat kommer Misforstaaelser i Opfattelsen af forskellige Punkter. Det er min Overbevisning, at der ved mange af disse Spørgsmaal var indløbet Misforstaaelser fra den anden Side, og at man maasse uvitterligt havde været Skyld i nogle af dem, saa at de paa denne Maade kunde jevnes, men dette kan i og for sig aldeles ikke vedkomme Forhandlingsmaaden i en selvstændig ikke af begge Ting sammenfat Institution som Folkethingets Finantsudvalg. Nu siger det ærede Medlem, at han i Dag har imødegaaet dette Punkt, fordi Udtalelser om Underhandlinger gaa Landet rundt, for at gjøre saa megen Uro og Fortræd som muligt, i Stedet for at fremme No og hjælpe til en konstitutionel Udvikling af Friheden. Det er mærkværdigt, at den ærede Ordfører — hvis det ellers kan interessere Nogenomhelt at høre en saadan Forklaring, som den ærede Ordfører giver — ikke for længe siden har givet Landet denne Forklaring; thi det er den almindelige Opfattelse i alle Afstygninger af Pressen og i alle Afstygninger af Befolkningen, og det er udtalt med stor Sikkerhed overalt, at Forholdene vare af den Bestaafenhed, at man ledte efter hinanden fra to Sider — Somme have ikke syntes om det, Andre have søgt Trøst deri — og jeg er vis paa, at det ærede Medlem ved sit Forsøg paa at faae sin Forklaring til at glide, vil faae de fleste af sine sidste Venner til at forlade sig, thi det er deri, at de have set en Trøst, at der ved hele denne Politik var Noget bagoed. Jeg skal heller ikke negte, at jeg ogsaa absolut har troet, at disse Underhandlinger fra de Herreris Side gik ud paa, — idet de ikke ønskede at indfri lige overfor Bælgerne de skriftlige og mundtlige Løfter, som vare givne gennemgaaende fra Foraaet til 1ste Oktober, nemlig at gjøre en bestemt og aaben Modstand imod det Ministerium, der har skaffet os Provisoriet, — til Gjengæld at vinde frem imod Ministeriet ad en anden Vej. Men jeg skal føie til, at de vistnok have været saa forhippede derpaa, at de have glemt at undersøge eller at faae Sikkerhed for, at det ad denne anden Vej var muligt at gaa frem, med andre Ord glemt at sikkre dem, at de vare visse blot paa Bistand til Løsning af nogle Kardinalpunkter med Hensyn til den politiske Situation, overhoved sikkre paa at finde Folk, der kunde være dem behjælpelige med at komme frem. Jeg tror, at de have været meget uforsigtige heri, men at deres Bestrebelse ere gaaede ud derpaa, med andre Ord gaaede ud paa, at vi i Stedet for at fastholde en politisk Stilling, i Følge hvilken vi havde to Partier, hvortil for sig med forskellige Afstygnin-